

[Morten Lange.]

Man bygger simpelt hen på en teori, som formodentlig er korrekt, om at befolkningen omkring ved 1980 er fordelt med 45 pct. øst for Store-Bælt og 55 pct. vest for Store-Bælt, og så går man ud fra, at hvis vi bygger universiteterne rigtigt op, vil både studenterproduktion, overgangsfrekvens og alt muligt andet konsolidere sig i løbet af tiåret, sådan at det bliver ens for landet. Vi er enige om, at dette er ønskeligt, og at vi skal arbejde for det; men fordi noget er ønskeligt, og fordi vi arbejder for det, skal vi jo ikke tro, at vi skal bygge alle pavillonerne med henblik på, at det kommer til at gå sådan, thi så megen omstilling af den danske befolknings levevaner kan det komme til at knibe med at få.

Men lad nu gå, selv om man gik så langt. Så er der tilbage, at fra marginalområderne, fra hele den vestlige og sydlige del af Jylland, hvor der i 1980 ikke er bygget noget universitet eller i hvert fald kun lige er grundlagt et, vil der stadig væk være træk til andre dele af landet, og formodentlig vil der stadig væk være et overtræk til København. Hvis man derfor korrigerer socialdemokratiets statistik for faktorer, som en ganske almindelig amatørstatistiker overhovedet ikke kunne overse, og som en professionel statistiker ville føle sig forpligtet af, vil man komme til, at undervisningsministeriets skøn formodentlig er så nær det korrekte, som man kan komme. Statistik er jo altid lidt profeti. Her er tale om en statistik, som vi bearbejder på to måder, dels ved gymnasiebyggeri, dels ved universitetsbyggeri; sådan at vi arbejder ud fra en ganske bestemt målsætning. Men vi må ikke tro, at bare fordi vi har sat os målene, har vi også realiseret dem. Vi må regne med, at det er mennesker, vi skal flytte, og ikke bare skakbrikker. Hvis det var en skakbrikbefolkning, vi havde her i Danmark, havde hr. Camres statistik noget for sig, men det er det ikke.

Jeg konstaterer, at det materiale, der er fremlagt, da heller ikke er blevet brugt til stort andet end til noget, det i og for sig ikke peger på med nogen som helst tydelighed, nemlig til det beskedne ændringsforslag om at foretrække Næstved for Roskilde, som socialdemokratiet benytter som et meget nødtørftigt figenblad, et alibi for ved

sidste behandling af dette lovforslag ikke at stemme for det. Skulle man endelig finde på en dårlig undskyldning for ikke at ville stemme for et eller andet — og det kan jo somme tider gå sådan, at man skal finde på noget sådant her i denne sal — må jeg sige, at socialdemokratiet dér næsten har gjort et mesterstykke. Næstved har aldrig været den næstbedste løsning. Det er muligt, at det er den tredjebedste, og det er måske derfor, man havde håbet på, at regeringen ville slutte sig den af gammel vane. Men jeg kan nu ikke rigtig forestille mig, at det i denne sag har succes for sig.

Jeg skal afslutningsvis sige, at det har været en fornøjelse at arbejde med denne planlægning; det har været en fornøjelse at få sat de lovforslag, som skiftende undervisningsministre er kommet med, på en endelig form nu, som jeg mener er så nær det tilfredsstillende, som man kan forlange at komme. Vi savner en smule klarhed på en række punkter, men der er nok at arbejde med, og jeg mener, at skelettet er lagt rigtigt. Det er en glæde at se, at vi efter så mange og så lange forhandlinger er nået til at få føjet et resultat sammen, som er så klart, at alle de mange lokale interesser, som vi her træder uhyre nær, i den sidste ende nok vil indse, at stort rimeligere og rigtigere kunne folketinget ikke handle i en sag, som er omgivet med så betydelig folkelig interesse.

Kjær Rasmussen: Jeg skal gøre dette kort, idet jeg ikke ser nogen anledning til at gentage vore argumenter fra første behandling, og i øvrigt kommer der også en senere lejlighed i dag, hvor jeg agter at tale noget længere.

Egentlig synes vi, at behandlingen af den foreliggende sag er ret så betegnende for folketingets arbejdsform. Vi har bemærket, at man i betænkningen fastslår, at når folketinget har vedtaget dette lovforslag, ved man stadig ingenting, for først om 4 år skal der foreligge en helhedsplan, der rækker frem til 1980. Hvis nogen kan få øje på fornuften i denne fremgangsmåde, så står han næsten til et folketingsmandat for de borgerlige partier. Der er jo ikke et gran af planlægningsforståelse i den anvendte fremgangsmåde, og dette sammenholdt med, at der har været rejst tvivl om nogle af mini-